

Г Ъ Р Б У Ш К А

Имаше нѣкога една стара мравка. Името ѝ бѣше Гърбушка. На стари години тя си бѣше снесла две яйца и когато отъ пропуканитѣ яйца показаха засмѣнитѣ си голѣми очи две некрѣстени мравчета, Гърбушка хвърли хурката и се затече по махалата

да обади радостната новина. Дветѣ мравчета дълго чакаха майка си да ги измъкне отъ черупкитѣ и да имъ омие очитѣ, но като разбраха, че майка имъ е много сладкодумна, легнаха и заспаха. Гърбушка обиколи махалата, обиколи цѣлото село и къмъ пладне се върна въ къщи. Отвори вратата, по-

даде си главата и като видѣ, че новороденитѣ спятъ, безшумно притвори и запълзѣ къмъ хамбара. Като стигна, тя бръкна въ пазвата си, извади единъ голѣмъ ключъ, отключи тежката хамбарска врата, влѣзе въ тъмнината и изтърколи навънъ едно голѣмо просено зърно. Бѣше си намислила да смели ново брашно на воденицата. Хамбарътъ на Гърбушка прѣщѣше пълень догоре. Цѣлъ животъ тя неуморно мъкна зърно подиръ зърно отъ нивитѣ и отъ радост заблещукаха очитѣ ѝ като си помисли какво наследство ще остави на мравчетата си. Но изведнѣжъ изваденото отъ хамбара зърно ѝ досвидѣ.

— Защо да меля готовото, малко ли е просо по нивята? — си рече тя и блѣсна зърното пакъ въ хамбара. Заклучи го. Подпрѣ вратата съ единъ голѣмъ камъкъ, прѣкочи въ градинката, откъсна едно цвѣте, накити го на ухото си и зацѣпука къмъ една нива, дето вѣтърътъ люлѣеше едри класове узрѣло лудо просо. Като стигна на нивата, Гърбушка съ мжка покачи старитѣ си кости по си-нура, навири глава и погледна да види де е стопанинътъ. Стопанинътъ на нивата тъкмо гонѣше съ камъни орлякъ